

סוד: הרי כל פגישה בין נציגים ערביים וישראלים הייתה סנסאציה מדינית, ועל אחת כמה וכמה פגישה על רקע אלכוהולי טהור.

משפם
סכנה לשויון-הרוח

פרשת ילדי פינאלי חורה השבוע על עצי מה, אך בכיחן הפוך. היתה זאת פרשתן של שתי הילדות שהוחזקו במוסד אחווה, ליד חיפה, בניגוד לרצונו של אביהן, בעל האחוזה האוסטרי פרנץ שטיינר. שלא כבי פרשת פינאלי, בה ניסתה נזירה צרפתית לשמור על קתוליותם של שני הילדים, הרי תה, להלכה, מאחורי פרשת בנות שטיינר, סיבה רפואית.

טען הרופא הממשלתי: אם תחזרנה שור שנה (14) ואיננה (11) לבית אביהן באוסטריה, נשקפת סכנה חמורה לשויון-רוחן. כי רקע לטענה זו שימשה העובדה כי אמן של ילדות אלה, כלואה זה עשר שנים בבית חור לי רוח.

עם אבא, אבל בארץ! עשר שנים קודם לכן, בשנת 1934, עלה פרנץ שטיינר, בן בעלי אחווה בדרום אוסטריה וחניך בית ספר גבוה למדעי החקלאות, ארצה, עבד כי בית-חרושת לשימורים, נשא את ידידת-נעוריו אלה לאשה, הוליד את שתי בנותיו.

כשהוכנסה אשתו לבית חולי רוח, מסר שטיינר את הבנות למוסד, עד שיארגן מחדש את ביתו. את זאת עשה רק בשנת 1949 כשהחליט לשוב לאוסטריה, לאחוזה הורווי. כאן חיכתה לו הפתעתו הגדולה: משרד המשפטים הודיע כי נשקפת סכנה לרוחן של הילדות, שלא לדבר על סכנה רוחנית אחרת, זו של אימתן חינוך דתי. שטיינר ירד ל-

הכנסת
סייג לחכמה

כמו כל אמן גדול, נופל גם פנחס לבון לעתים קרובות קרבן לאמנותו — אמנות הפולמוס. בשטף הדיבור הוא עלול לשכוח את עצמו ואת תפקידו הרג במדינה, להפיץ ליט דברים עוקצניים הנושאים בקרבם נזק חמור לעניין הלאומי.

השבוע קם לבון בכנסת, ביקש לענות למחנה הגובר והולך (גם במסלגתו) המוחת ביקורת על קיום המימשל הצבאי — מנגנון המטיל הגבלות חמורות על חופש האזרח הערבי, סוגר לפניו את הגישה לשוק ה-עבודה, דן ערבים בלתי-ספורים לדלות ועוני.

אמר השר: שום מעוט יהודי בארצות המרחב אינו חי בחופש כה רב כמו המעוט הערבי בישראל.

מעטים היו הת"כים ששמעו לב, אותו רגע, שהשר הישראלי אמר דברים מסוכנים מאד. לפחות בארץ מרחבית אחת — מצריים — חי המעוט היהודי בחופש כמעט מופתי, מעורה בחיי הכלכלה של הארץ, תופס עמדות רבות בציבור. דבריו של השר, בתרגומם הערבי, יכלו לשמש נשק מצויץ לצוררי-היהודים בארץ זו, להמריצם לדרוש כי יוטלו עליהם אותן ההגבלות כמוטלות על ערביי ישראל.

דיפלומטים
אחות עמים

חבורה עליונה נעה בין הכרמים המוריי קים, אשר בקרבת בודאפשט, בירת הונגריה. היא לא היתה מורכבת מפועלים, או בני הנוער הקומוניסטי, שבאו לסקור את

מטוסיאן
דה לוקס

בנק הדואר

חסכוניות:

חשבונות חסכון נפתחים לפבוגר ולקפיין.

מקבלים הפקדות בכל בתי הדואר בארץ. קיימים סדורים נוחים להוצאת כספים ע"י בעל פנקס חשבון בכל בתי הדואר בארץ. הבנק משלם רבית בשעור 2% על חסכוניות אפשר לחסוך בסכומים קטנים באמצעות כולי חסכון הנמכרים בכל בתי הדואר.

בית הדואר הקרוב יספק לך כל אינפורמציה נוספת

חסוך היום - תהנה מחר

סילוקים:

תשלומים ע"י בעל חשבון לשאינו בעל חשבון. העברות חגגם מבעל חשבון לבעל חשבון. קבלת כספים ותשלומים לבעלי חשבון בכל בתי הדואר בארץ.

עסקאות בכנק הדואר פטורות מאם בולים

לתועלתך ולנוחיותך פתח חשבון בכנק הדואר

קונסול אוסטריה הארטלי
ילדות פינאלי — בכיוון הפוך

אוסטריה, אפוף תדהמה, סיפר להוריו על קורותיו. הסיפור התפשט, הגיע לאוני מושל המחוז, שפנה למשרד ראש הממשלה בווינה, שביקש את קונסול אוסטריה בתל-אביב, ד"ר קארל הארטל, לטפל בעניין.

טיפולו של הארטל, שלחה הופעה נוספת של שטיינר בארץ, לא נשא פרי. כשכבר זכה בצו בית-המשפט לקחת את הילדות, התערב משרד ממשלתי אחר, הפעם משרד הסעד, הביע את התנגדותו להוצאת הילדות מן הארץ, על סמך דעתו הקודמת של רופא משרד המשפטים. הילדות אף הן כבר החלו מדברות בעד עצמן, אמרו: "אנחנו רוצות להיות עם אבא, אבל פה בארץ"

האם מוסד ישראלי לגימנסיה? שטיינר, שנשא בינתים אשה שנייה, לא נז"אש מילדותיו. בסתיו 1952 השיג החלטה של בית-המשפט המחוזי בווינה, שקבע כי הילדות, כאזרחיות אוסטריות, חייבות לחזור לחסות אביהן. בית-המשפט התלאביבי המוסמך דחה החלטה זאת, בהביעו את דעתו כי זאת החלטה מיוהלית בלבד, לא פסקי דין.

* על הקיר. תמונת נשיא אוסטריה, הגנרל תיאודור קרנר.